

Posudek vedoucího diplomové práce

Jméno a příjmení studentky: Lenka Žampachová

Název práce: „Ve světle jsou všechny“ (Hand-made film)

Posudek:

Říká se tomu apeiron (od řeckého *meze, hranice*), tedy svým způsobem něco nerozlišitelného a bezmezného. Fragmenty černé a bílé, znaky prapůvodní beztvaré látky, chaos (či propast nebo moře), z něhož se vynořují jasná a tvarem vymezená jsoucna a do něhož zase upadají. Jako vzpomínky. Dětská paměť, definovaná jako „věc, s kterou jsem se zapomněl“. Nebo to nazvěme uchopitelněji: sklížený film. Asymptotický a konvergentní, tzn. nutně krátký a intenzivní. Několik tichých, retrospektivních povzdechů v čase vyprávění. Vyprávění někoho jiného, vyprávění znovunalezené (found footage), neiluzivní kinematografie. Ale začnu znovu a pokusím se být stručný jako autorka filmu:

Na začátku je bílé plátno. Jen bílá, ozářená světlem. Řekněme s klidem: tohle je plátno Veroniky. My musíme jít daleko, v čase, až k bibli. Musíme dělat věci, které jsou zakázány. Dělat věci, které jsou výjimkou. Být někde jinde. Jít za svým příběhem. Vrátit se od bílého plátna k bílému světlu (k filmu).

Je to věc úmluvy, jejímž znamením je v mnoha systémech právě Duha. Je dobré vědět, že modrá věc je modrá, protože modrá je jedinou barvou, kterou věc sama nepohltíla. Modrá věc je modrá, protože je to jediná barva, která jí není vlastní. Zato ve světle jsou všechny barvy duhy. To, na čem jsme se dohodli, má nevýrazné spektrum, očividně mezi bílou a nažloutlou barvou. Takové smlouvě se ve fyzice říká „měsíční duha“ a je to vzácný jev.

Návrh hodnocení: A

Vypracoval(a): Filip Cenek

Datum: 9. května 2010

Podpis:

